

Juhász István P.

Papírrepülő

versek és novellák

Előszó vagy valami olyasmi

Köszöntelek, Kedves Olvasó!

Jobb szeretek tegeződni, kérlek, nézd el nekem.

Az elején mesélnék egy nagyon keveset magamról. Juhász István Pityu vagyok, írói néven Juhász István P. Nem túl frappáns, de épp elég ahhoz, hogy valamennyire egyedi legyen. Kilencvenhárom tavaszán születtem, kisvárosban nőttem fel. Gimnazista koromban messzire kerültem otthonról, kollégista voltam. Ez idő alatt elvesztettem édesapámat, ami az első igazi törés volt az életemben. Máig kísért. Ám az élet haladt tovább, leérettségiztem, felvettek egy vidéki főiskolára, könyvtár szakra. Szerettem oda járni, és egyre büszkébb voltam arra, hogy könyvtárosnak tanulok. 21 éves koromban le is diplomáztam. Azóta élem a dolgozó felnőttek dolgos életét.

Rólam ennyi elég is volt, inkább a könyvről és a tartalmáról szólnék többet. Igazándiból ez egy ilyen... szárnybontogató valami. Ez lesz a jó megfogalmazás, hiszen ez az első könyvem. Nagyon készültem rá –

közel egy évtizede annak, hogy elkezdtem dédelgetni ezt az álmot. És most itt van: szimatolni, lapozgatni, olvasgatni lehet.

Még régebben elkezdtem újraolvasni mindent, amit írtam. Sok betűkupac a papírkosárban vagy a számítógémem lomtárában végezte. Az idő múlásával komolyabb emberré váltam, javígtattam, átírogattam a megmaradt novelláim. Hozzám nőttek, a megfogalmazásuk azonban gyermeteg volt. Ezen változtatni szerettem volna. Sokszor. Nagyon sokszor. Később elkezdtem (újra)próbálkozni a versekkel is. Semmi szabályszerűséget nem alkalmazok, csak a rímeket variálok, valamint próbálok különleges formákat kialakítani. Lehet, hogy nem érződik mindez, de attól még igyekszem. (Mondjuk az *Erősnek kell lenni* szabadabb a többinél.) Megkíséreltem irodalmi folyóiratoknál publikálni, inkább verseket. Általában azt a választ kaptam (ha kaptam), hogy nem ütik meg a szintet. Nem keseredtem el. Annyira. Hogy. Abbahagyjam. Vagyis egyszer majd nem. Mindegy. Ha nem is ütik meg azt a bizonyos szintet, ők az én amatőr kis firkálmányaim maradnak, és örülök, hogy egyre többször sikerül olyat költenem, amire azt mondom: oké, ez tetszik. Nagyon kritikus vagyok magammal szemben. A novelláimmal ugyanez

Egy rozoga mólón ücsörögve...

Egy rozoga mólón ücsörögve
lábamat a vízbe lógattam le.
Néztem a sok repdeső madarat,
melyek nem álltak meg napok óta.

Egyikőjük mégis leszállt mellém,
és kortyolgatott a víz szélénél.
Mikor ezzel végzett, felém nézett,
majd visszarepült a többiekhez.

Én pedig csak néztem tovább őket,
a szépen megmunkált repülőket.
Aztán lenéztem a vízfelszínre,
s megláttam, hogy az eső csepereg...

2008. június 18.

Hobbitanulmány az ősemler és egy mindennapos 21. századi használati tárgy találkozásáról

*Avagy hogyan viselkedett volna
a neandervölgyi, ha a kezébe nyomnak
egy laptopot?*

Úgy 150 000 évvel ezelőtt járunk. Neandervölgyi főszereplőnk mit sem sejtve barangolt egy ősnapsütéses, ősmadarak vinnyogásával tarkított ősdélután. A napi betevőt már levadászta társaival, így tartott egy kis sziesztát. Ő nem nevezte sehogy, szimplán élvezte a jóllakottság érzését. Az egyik pillanatban fura zajt hallott. Életében nem tapasztalt még ahhoz fogható. Nagyon kíváncsi lett, ezért elkezdett fülelni. Sikerült behatárolnia, melyik irányból hallja a zúgást. Elindult. Egyre hangosabbá vált a berregés. Majd elhalkult. Elhagyta, vissza kellett fordulnia. Egy ősfatövében megállt, és nézelődni kezdett. Nem látott sehhol semmi szokatlant. De akkor mit hallhatott? Puff! A fejére esett